

Dopadení a náprava kulíkovského vandala

Sova Kukula mlčky zvažovala, zda má pan Krbec pravdu.

Kocour Kokeš zamručel: „Koneckonců, copak by u tebe v knihovně vůbec někdo mohl najít nějaký papír, který by nebyl popsáný?“

„K čemu ten vandal a zloděj potřebuje čistý papír? To mi řekni!“ rozčílila se Kukula.

„Aby mohl napsat, co chce napsat,“ prohlásil moudře pan Krbec.

„A co tedy ten krrriminálník chtěl na starrre hrrradní perrrgameny naškrrrábat?“ zeptala se Kocanda.

„Madam, čtěte!“ přikázal pan Krbec.

Kukula si rozvážně nasadila brýle, vzala pergamen do pařátu, uklonila se a začala houkavě recitovat:

*Úúúchvácené srdce mé
tlačí mne jak těžký kámen.
Kam jdeš, paní, tam se hne.
Jak virgule hledááá pramen.*

Nikdo z posluchačů tomu nerozuměl.

„Co to má znamenat?“ otázal se Kokeš.

Moudrá sova si pospíšila s vysvětlením: „Virgule? To je proutek, kterým se hledá podzemní voda.“

Kocour však mávl odmítavě packou: „Ale ne, co to má vůbec znamenat? A kdo to napsal?“

Všichni se tázavě zahleděli na pana Krbce. Ten se obrátil na sovu Kukulku, ale zároveň odpověděl i kocourovi. Byl stručný:

„Tak zaprvé, madam, neurazte se, ale váš přednes je snad ještě mizernější než ty verše. Zadruhé, já vím, kdo je psal. A zatřetí, madam, obraťte prosím tu listinu!“

Sova Kukula poslechla. Obrátila listinu vzhůru nohama.

„Tak jsem to nemyslel,“ usmál se pan Krbec a sova Kukula obrátila listinu rubem navrch.

Hádejte, co tam bylo?

Všichni spatřili pečeť krále Jiříka. Ta básnička byla naškrábaná na rubu zakládací listiny hradu Kulíkova...

Sláva, zakládací listinu hradu nikdo nezcizil! Zakládací listina nebyla ukradena! To si všichni oddechli. Nejvíce sova Kukula. Kavka Kocanda zamrkala na pana Krbce: „Já bych ještě rrráda věděla, kdo napsal ty verrrše, pane Krrrbec“, zažadonila.

„Ruprecht, Kocando,“ řekl pan Krbec suše.

„Rrruprrrecht?“ vydechla Kocanda. „On se zřejmě zbláznil!“

„Ano. Ruprecht se zbláznil, a to do Bílé paní,“ vysvětlila Kukula.

„Já, já, já to tušil dávno,“ přidal se Kokeš. Najednou byl ze všech nejchytřejší. „Tušil jsem to hned, jak se Bílá paní objevila,“ prohlašoval, „Ruprecht dal sbohem rozumu, zapomněl dokonce, jak se hraje šachy.“

„Neblázněte, přestože se Ruprecht zamiloval, neznamená to, že se zbláznil,“ bránil Ruprechta pan Krbec, „i když asi úplně normální není,“ připustil.

„Jak mohl ve svém pokrrročilém věku tak najednou podlehnout milostnému citu?“ vrtěla hlavičkou Kocanda.

„To je právě ta otázka,“ souhlasila sova Kukula. „Píše verše, jako by mu bylo osmnáct, a je mu víc než osmnáctkrát tolik. Bílá paní ho musela něčím podkouzlit!“

Všichni věděli, že Kukula chce říci okouzlit.

„Ale!“ Kukula zvedla důležitě pařát, „dokud neodhalíme příčinu zamilovanosti ducha Ruprechta, nedokážeme ho vyléčit,“ řekla starostlivě. „Stále bude čmárat po všem, co se mu dostane pod ruku, a bude znehodnocovat staré pergameny, listiny a poklady – pardon, doklady.“

„Tu příčinu ovšem odhalit musíme. Stůj co stůj,“ souhlasil pan Krbec.

„Nemohl to být nějaký čarrrodějný nápoj lásky, o kterrrrém se píše v pohádkách a bájích?“ nejistě navrhovala Kocanda.

„Copak si Ruprecht s Bílou paní něčím připíjeli?“ zamítl tu možnost pan Krbec. „Muselo to být něco jiného.“

„Ta kytka!“ vzrušeně vyhrkl Kokeš.

„Ach ano, ta rrrrudá rrrůže!“ vybavilo se i kavce Kocandě, jak Ruprecht nasával její vůni, když se nakláněl nad bílou rukou Bílé paní.

„Možné by to bylo,“ připustila sova Kukula.

Nebyla by to však moudrá Kukula, kdyby každý nápad neprověřila.

Neprodleně vystartovala do hradní knihovny a začala listovat ve starých foliantech. Prostudovala veškerou literaturu o Bílé paní a rudých růžích.

Objevila přitom četné další počmárané listiny, což ji ovšem vůbec nepotěšilo. Radost jí způsobil až nález písemného dokladu ve starém herbáři, že rudá růže Bílé paní má skutečně zvláštní moc. Kdo k ní přivoní, bezmezně se zamiluje do té, která růži drží.

Ještě náročnějším úkolem však pro Kukulu bylo vypátrat v historických záznamech a pojednáních o magii protilék, který by kouzlo růže zrušil.

Konečně připlachtila z věže na nádvoří, aby ostatní obyvatele Kulíkova seznámila s výsledky svého bádání. Její unavené oči za brýlemi bylo sotva vidět, musela zřejmě pátrat dnem i nocí.

„Nebude to nic složitého,“ ujišťovala, „složitě bylo jenom ten recept najít. Stačí o půlnoci spolu odvařit jednu pampelišku neboli smetanku lékařskou, dvě kopřivy žahavky a dvě sedmikrásky neboli chudobky, k tomu zánést – totiž pronést nějaké ty proklínací – pardon, zaklínací formule, přidat příslušné ingredience a třikrát se té vůně z odvaru oddýchnout. Ty tři od- ne, ná-dechy spolehlivě ruší kouzlo. Je to mnohokrát prověřené.“

Zdálo se to opravdu jednoduché. Až moc jednoduché.

Hned ráno přinesla Kukula odvar v alchymistické kádince se zabrouše-

nou zátkou. A Kokeš se nabídl, že ostatní zařídí. Odkvačil za duchem Ruprechtem, ale trapem byl zpátky. Tvářil se, jako by kousl do cibule. Vrtěl hlavou a kádinku honem honem vracel Kukule. Bylo vidět, že nepochodil.

„Ruprecht si čichl,“ hlásil Kokeš. „Čichl si však jen jednou jedinkrát a pak se rozklepal, jako by dostal zimnici. Vrazil mi nádobku zpátky a vyhrožoval, že jestli s tím svinstvem okamžitě nezmizím, tak za sebe neručí. Myslím, že žádná moc na světě ho nepřinutí, aby si k tomu ještě někdy přičichl.“

„A prročpak se tak rrozčílil?“ kroutila hlavičkou Kocanda.

„Asi proto, že mu ten odvar zrovna moc nevoní, vid', Kokši?“ provinile vysvětlovala Kukula.

„Jak mohou kopřiva s pampeliškou a sedmikrrrráskou nevonět?“ divila se Kocanda.

„Jakmile jsem kádinku odzátkoval, jako bych dostal pěstí do nosu,“ svěřoval se Kokeš. „Vyjádřil bych se s dovolením odvážněji než Kukula. Ten odvar přímo smrdí. A to strašlivě!“

Teprve pak z Kukuly vylezlo, že nezbytnými ingrediencemi v odvaru je taky hrst přiškvařených chlupů z liščí oháňky, plodnice houby hadovky-smrdavky a v popelu ze staré kožené rukavice obalený dobře uleželý sýr. „Něco jako dobře proležený olomoucký tvarůžek,“ přiznala Kukula.

A byli v koncích.

Svěřili se panu Krbci. Ten dlouho a dlouho přemýšlel, ale nakonec si přece jen věděl rady. Doporučil provonět nejdřív obraz hradního pána vůní meduňky. Ta každého smrtelníka spolehlivě uspí. Duchové sice stejně jako nejedí a nepijí, tak ani nespí, ale ta vůně zcela jistě ducha Ruprechta aspoň trochu omámí, hádal pan Krbec. A hádal správně. Omámenému Ruprechtovi teprve pak podstrčili pod nos tu nevoňavou tinkturu.

Ruprecht se nadýchl jednou, nadýchl se podruhé, nadýchl se potřetí – a na Kulíkově si všichni konečně oddechli, protože duch Ruprecht od toho okamžiku přestal toužebně vzdychat. Přestal vzhlížet k cimbuří Kulíkova, přestal se bezcílně toulat, znehodnocovat a ničit staré listiny a jiné archíválie svými veršovánkami a začal se zas chovat, jak se patří a sluší na ducha hradního pána.

Když pak pan Krbec domlouval Bílé paní, že ona už má taky svá léta, a doporučoval jí, aby růži přenechala raději nějaké mladé smrtelnici, neřekla tak ani tak, jen se divně pousmála, zavrtěla hlavou a svou rudou růži před panem Krbcem umíněně schovala za zády.

Proto bylo na Kulíkově pro jistotu přijato zásadní opatření: Osazenstvo hradu dostalo přísný příkaz při všech budoucích setkáních s Bílou paní v žádném případě nevonět k její růži!

